RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
1. juni 1999 *

I sag T-74/99,

Karl L. Meyer, landmand, Uturoa (Raiatea, Fransk Polynesien), ved advokat Jean-Dominique des Arcis, Papeete, og med valgt adresse i Luxembourg hos ambassadør Horst Pakowski, Tysklands Ambassade, 20-22, avenue Émile Reuter,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union,

sagsøgt,

angående en påstand om, at Rådets beslutning 98/317/EF af 3. maj 1998 i overensstemmelse med traktatens artikel 109 J, stk. 4 (EFT L 139, s. 30) annulleres,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Den 3. maj 1998 vedtog Rådet beslutning 98/317/EF i overensstemmelse med traktatens artikel 109 J, stk. 4 (EFT L 139, s. 30, herefter »beslutning 98/317«), hvori det bestemtes, hvilke medlemsstater i Den Europæiske Union der opfylder de nødvendige betingelser for indførelsen af den fælles valuta den 1. januar 1999.

2 Sagsøgeren, der driver en plantage med tropiske frugter på øen Raiatea i Fransk Polynesien, har via en artikel i den lokale presse fået kendskab til protokollen vedrørende Frankrig (EFT 1992 C 191, s. 90), der er knyttet til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab i medfør af slutakten til traktaten om Den Europæiske Union, der blev underskrevet i Maastricht den 7. februar 1992 (EFT 1992 C 191, s. 1).

3 Under disse omstændigheder har sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. marts 1999 anlagt denne sag, idet han i det væsentlige gør

gældende, at Fransk Polynesien, der er omhandlet i bilag IV til EF-traktaten (efter ændring nu bilag II EF) vedrørende de oversøiske lande og territorier, på hvilke bestemmelserne i fjerde del af traktaten finder anvendelse, ikke skulle udelukkes fra Den Økonomiske og Monetære Union.

Sagsøgerens påstande

4 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Det fastslås, at udelukkelsen af Fransk Polynesien fra Den Økonomiske og Monetære Union er en vilkårlig og diskriminerede handling over for den der bosiddende befolkningen og udgør en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF) og artikel 8 (efter ændring nu artikel 17 EF).

— Den del af beslutning 98/317, der vedrører udelukkelsen af Fransk Polynesien fra »euro«-zonen, annulleres og ændres.

— Rådet tilpligtes at betale 20 000 FRF for de engangsudgifter, sagsøgeren har skullet afholde til varetagelse af sine interesser.

Retlige bemærkninger

5 I henhold til artikel 111 i Rettens procesreglement, som ændret med virkning fra den 1. juni 1997 (EFT 1997 L 103, s. 6), kan Retten, når det er åbenbart, at sagen må afvises eller er ugrundet, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

6 Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt belyst af procesdokumenterne, og har i medfør af denne artikel besluttet at træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

7 Selv om det ikke direkte nævnes i søgsmålet, støtter sagsøgeren dette på EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF), hvorefter enhver fysisk person i henhold til artiklens stk. 4 kan indbringe klage over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og direkte.

8 Det bestemmes imidlertid i traktatens artikel 173, stk. 5, at klager i henhold til denne bestemmelse skal indgives inden to måneder, efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt klageren eller, i mangel heraf, senest to måneder efter, at klageren har fået kendskab til den.

9 Det fremgår af artikel 102, stk. 1, i Rettens procesreglement, at fristerne, der er fastsat til prøvelse af en institutions retsakter, i tilfælde af offentliggørelse begynder at løbe på femtendedagen efter, at retsakten har været offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

10 I overensstemmelse med bilag II til Domstolens procesreglement, hvortil der henvises i artikel 102, stk. 2, i Rettens procesreglement, forlænges fristen på to måneder i traktatens artikel 173, stk. 5, under hensyn til afstanden med en måned for en part, der er bosat i Fransk Polynesien.

11 Beslutning 98/317, som sagsøgeren finder ulovlig, blev offentliggjort i EF-Tidende den 11. maj 1998. Sagsøgeren havde herefter tre måneder og femten dage at regne fra denne dag til i henhold til traktatens artikel 173, stk. 5, at indgive klage over beslutningens lovlighed, dvs. indtil den 26. august 1998. Det må konstateres, at denne sag er anlagt på et senere tidspunkt. Det følger heraf, at sagen alene af denne grund skal afvises, uden at det dermed er nødvendigt at behandle formaliteten yderligere.

12 Den af sagsøgeren påberåbte omstændighed som begrundelse for sagens sene anlæggelse, nemlig at han først den 4. januar 1999 har fået kendskab til indholdet af beslutning 98/317 og betydningen heraf for Fransk Polynesien, er uden relevans. Det skal i denne henseende alene bemærkes, at sagsøgeren som følge af offentliggørelsen af beslutning 98/317 i EF-Tidende rådede over alle de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere de virkninger, som vedtagelsen af denne beslutning vil få for Fransk Polynesien.

13 Det bemærkes, at klagefristen i traktatens artikel 173, stk. 5, ikke alene skal give sagsøgeren en rimelig tid til at vurdere, om der er grund til at anfægte en retsakt, og i givet til at udfærdige en stævning, men også skal sikre, at en retsakt ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål efter udløbet af en vis frist. Kun en streng overholdelse af de således indrømmede frister er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen (Domstolens dom af 5.2.1992, sag C-59/91, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 525, præmis 8).

14 Ex tuto bemærkes, at beslutning 98/317 i henhold til artikel 2 er rettet til medlemsstaterne, således at sagsøgeren under alle omstændigheder skulle godtgøre, at beslutningen berører ham umiddelbart og direkte. Det må konstateres, at de af sagsøgeren fremlagte oplysninger ikke opfylder denne betingelse.

15 Det følger af det ovenstående, at sagen skal afvises som åbenbart ugrundet.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, afholder sagsøgeren sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) **Sagen afvises som åbenbart ugrundet.**

2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 1. juni 1999.

H. Jung

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand